

HET OUDE HEERTJE,

□ □ DOOR JO SMITS □ □

HIJ kon niet zoo heel vlug meer loopen, het oude heertje. Had hij 't gekund, dan zou hij nu gedraafd hebben, alle menschen voorbij, die hem wilden groeten, alle huizen voorbij, waar menschen woonden; dan zou hij gauw den weg naar de weilanden zijn ingeslagen, die nu zoo stil waren in den winter.

Maar zijn beenen waren niet jong meer. En zoo liep hij niet veel gauwer dan anders; en niemand zag den storm, die er in hem woedde. Hij zette zijn stok driftig neer.

Het was ook niet te begrijpen. Let was verloofd. En Let was zijn eenige dochter. En al dien tijd had hij er niets van af geweten. Het was geweest of hij een klap in zijn gezicht kreeg, toen ze vanmorgen tegen hem ze:

„Zeg vader, je kent Henk Breukels toch wel?”

„Jawel”, zei hij, „waarom dan?”

Henk komt vanmiddag, vader. We zijn verloofd.”

Hij had het brood weer op 't bord gelegd. En hij had haar aangestaard, alsof hij niet begreep.

Toen was hij losgebarsten, als van ouds, wit van drift en zonder eenige zelfbeheersching.

„Die vent”, schreeuwde hij heesch. „Hoe haal je 't in je kop!”

Ze was opgestaan. „Ja, we zijn verloofd, we houden van elkaar”, zei ze. „Er valt niets op hem te zeggen.” En zonder meer was ze de kamer uitgegaan, rechtop en rustig.

En hij, hij piekerde nu maar steeds wat hij toch doen moest.

Die jongen had immers geen goed tractement. Hoe, in godsnaam, kon hij Let onderhouden. En hoe was die jonge man? Hij had hem nooit gemoegd, dien Henk, dat wist hij nu héél zeker.

Let verloofd! En hij dan.... hij zou dus alleen achterblijven. Want hij had niemand meer als Let wegging.

— „Goedenmorgen!” zei een vrouwtje.

't Oude heertje keek haar aan. „Goeden morgen!” zei zij.

't Was zijn oude waschvrouwtje.

En het viel hem plotseling op hoe oud en verschrompeld zij was.

Was dit wat overbleef van een mensch?

Hij knikte. „Goedenmorgen! hoe gaat het?”

„O bestig,” mompelde het vrouwtje, terwijl ze haar muts rechtzette.

„En de kleinkinderen?” vroeg de oude heer.

„Ook bestig!” zei 't vrouwtje. „Jawel meheer, dat geet goed.”

„Nu, adieu, adieu!” en de oude heer zwaaide met zijn stok.